

Mercè Juvés_ press release'01 >

LES DENSITATS PLÀSTIQUES DE MERCÈ JUVÉS

Arnau Puig

Si anem a visitar la capella de Sant Miquel del Monestir de Pedralbes, verificarem que a les pintures de Ferrer Bassa, 1346, la Verge, l'Infant, els Sants, els àngels i fins i tot el paisatge, no són res més que taques de pintura convenientment i expressivament modelades; almenys, a set segles de distància, aquest és l'impacte actual que produeix aquella obra, impacte que ens plau, trobem adequat, perquè el que és més important de tot aquell complex plàstic és, precisament, el muntatge i composició de colors. Si, per contrast, anem a casa d'un bon col·leccionista amic nostre, quan ens mostri el Mondrian que posseeix, ens adonarem que tant l'obra del medieval català com la de l'artista contemporani holandès són la mateixa cosa: una determinada disposició de color traçada segons una emoció. Bassa, disposant els blaus, els vermells, els grocs o els negres segons la densitat espiritual atorgada a la figuració; el contemporani reunint, resumint tota la força expressiva del color, en unes macro o micro estructures geomètriques emplaçades a l'espai. Tant l'un com l'altre podríem dir que són creadors minimalistes en el sentit que són capaços de concentrar en el color i en una determinada combinatòria tota la densitat expressiva que necessitem exterioritzar. Això s'acompleix encara molt més a l'art contemporani, quan la tasca artística no respon ja a una habilitat sinó a una necessitat espiritual que posi de manifest els continguts íntims que fan de cadascú qui és.

Mercè Juvés és algú amb una identitat concreta que esdevé artista – atrevir-se a exterioritzar el que hi ha dins de la persona – per plasmar el seu concepte dels valors existencials. La cultura ha mostrat a Juvés que hi ha a disposició de qui sent la necessitat d'expressar-se, uns determinats colors abstractes dels que ofereix la realitat, el món concret. Qui sent l'impuls creatiu no acull la realitat sinó el seu signe abstracte, símbol que elabora segons uns esquemes que sorgeixen en relació a les necessitats de l'esperit, atès que cada esperit és el constructor de si mateix. Cadascú es possessiona i exterioritza els seus símbols (les *gestalten*, els esquemes de percepció) en relació a les tensions personals, que poden ser de concentració geomètrica o de dispersió gestual; la història de l'art ens n'ofereix l'ampli ventall.

Mercè Juvés pren la línia de traç ferm i ample; línia que colora dins d'una gamma de tons càlids torrats de baixa tensió i poc cridaners, si bé els tintatges van des del vermell fosc i lluent del vi al groc daurat, passant per tots els porpres, sempre, tot aquest cromatisme, tramant-se i discorren en plans on el blanc i, si s'escau, el negre ho encaixen tot. El blau pot ser-hi també, però només quan la tonalitat derivi vers un porpra marí.

Aquests colors l'artista els disposa en horitzontal, els encreua o els encaixa els uns dins dels altres determinant espais plens sense profunditat òptica; autèntics enreixats, però sense càrregues angoixoses sinó com construccions de l'esperit. Aquesta obra, tanmateix, fa un pas més enllà que el que donaren els artistes del minimal: si bé en els espais pintats no cal cercar-hi res més que espais pintats, aquests espais ens indiquen que hi ha en la seva mateixa presència un discurs espiritual, el desig d'una vida entre subtilitats essencials, que percep en la realitat de la creació artística l'única satisfacció de la joia del viure, la sublimació de la sensualitat, evidenciant així que l'activitat artística és la plasmació i absorció de les sensacions. A l'impacte més mínim hi rau l'expressió més gran. Tots els mestres han entès així l'art de la pintura.

Dir que ens trobem davant d'una obra constructivista, neoplàstica, minimalista, geomètrica o abstracta, no seria res més que practicar el reduccionisme crític. Tots no són res més que models d'expressivitat. Mercè Juvés n'ha prescindit i ha optat per plasmar per mitjà de la pintura les seves afeccions íntimes: són aquestes obres.